

„*Rahela* vă va face să simțiți agonia a două surori îndrăgostite de același bărbat. Gelozia, trădarea, durerea și înșelarea nu pot împiedica mâna nevăzută a lui Dumnezeu să-Și conducă, negreșit, poporul spre împlinirea destinului său. Smith are acest talent, de a face ca ficțiunea ei să pară autentică pentru lumea Bibliei.”

TESSA AFSHAR, AUTOAREA CĂRȚII *HARVEST OF GOLD*

Rebeca

„În a doua dintre cărțile seriei *Soțiile patriarhilor*, Smith ne oferă o ficțiune biblică de neuitat și demnă de atenția noastră. Această abilitate incredibilă a autoarei de a recrea cadrele biblice și de a transforma dialogul, transmite un mesaj divin ce este la fel de relevant astăzi ca în urmă cu o mie de ani”.

RT BOOK REVIEWS, 4 STELE

„Cu atenție la detaliu în fiecare aspect al scrierii sale, Jill face ca povestirea să debordeze de dragoste, fragilitate omenească și triumf. *Rebeca* este o povestire extraordinară, ce susține relatarea biblică și propune o narațiune bine gândită și emoționantă a ceea ce ar fi putut fi. *Rebeca* este una dintre cele mai frumoase narațiuni biblice ce merită să-și găsească locul pe raftul bibliotecii dumneavoastră.”

REL MOLLET, RELZ REVIEWS

Sarai

„Istorisirea scripturală a vieții lui Avraam și a Sarei nu este doar o mărturie a credințioșiei lui Dumnezeu față de promisiunile Sale, ci și o poveste de dragoste. Smith le captează cu iscusință pe amândouă, precum și înțelegerea traiului din vremurile Vechiului Testament, prin combinarea faptelor cu o interpretare bazată pe cercetare și pe propria imaginație, pentru a crea o dramă detaliată ce-i va face pe cititori să aștepte cu nerăbdare cea de-a doua carte a seriei.”

CBA RETAILERS+RESOURCES

„Smith dă tot ce are mai bun în prezentarea relației dintre Avraam, Sara și Agar... Smith conferă o viață nouă, imaginativă, unei istorisiri sacre bine-cunoscute.”

PUBLISHERS WEEKLY

Rabeſa

SOȚIILE PATRIARHILOR 3

Rahela

Traducere de Cristina Giurgiu

JILL EILEEN SMITH

Casa Cărtii, Oradea
2015

Copyright ©2014 Jill Eileen Smith
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Rachel*,
de Revell, un imprint al Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Rahela

de Jill Eileen Smith

Copyright © 2015 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Smith, Jill Eileen

Rahela / Jill Eileen Smith ; trad.: Cristina Giurgiu. -

Oradea : Casa Cărții, 2015

ISBN 978-606-732-015-2

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea și tehnoredactarea: Timeia Viman

Corectura: Fidelia Stroie

Coperta: Marius Bonce

Fotografia de pe copertă: Andrada Manuela Pleșa

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Surorii mele, Elaine.

Relația dintre Rahela și Lea m-a învățat mult,
m-a învățat să apreciez tot ceea ce a dat Dumnezeu.
Sunt atât de recunoscătoare că Dumnezeu mi-a dat o soră
și mă bucur că această soră ești tu.

Partea 1

Iacov a pornit la drum și s-a dus în țara
celor ce locuiesc la răsărit. [...]

Când a văzut Iacov pe Rahela, fata lui Laban,
fratele mamei sale, și turma lui Laban, fratele mamei sale,
s-a apropiat, a prăvălit piatra de pe gura fântânii
și a adăpat turma lui Laban, fratele mamei sale.

Apoi Iacov a sărutat pe Rahela și a început să plângă tare.

Iacov a spus Rahelei că este rudă cu tatăl ei, că este fiul
Rebecăi. Și ea a dat fuga de a spus tatălui său.

GENEZA 29:1, 10–12

Laban însă avea două fete: cea mai mare se numea Lea,
și cea mai mică Rahela. [...]

Astfel Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela;
și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile,
pentru că o iubea.

GENEZA 29:16, 20

Capitolul 1

Haran, 1879 î.H.

Fusul se învârtea într-un ritm aproape sacru în timp ce mâinile Rahelei se mișcau în tandem cu pasul ei. Soarele dimineții își răspândea razele peste turma mică a tatălui ei în timp ce înainta, fluierând o melodie bine cunoscută oilor, oprindu-se din când în când pentru a privi înapoi.

Ajunseră la o colină presărată cu iarbă și se așeză pe o ridicătură de unde avea o bună vedere asupra animalelor ce pășteau nu departe de ea. Așeză fusul și fuiorul la o parte și vârî mâna în buzunar, scoțând de acolo o bucată de pâine și brânză pe care le împachetase mai devreme în acea dimineață. Se simțea ușurată să scape din strâmtoarea casei, unde privirea scrutătoare a Leei și cuvintele-i mușcătoare îi făcuseră sângele să fiarbă.

— Nu-i nevoie să te vopsești la ochi când te duci cu oile. Faci risipă. Nu-ți pasă cât îl costă pe tatăl nostru?

Lea se proțăpise în cadrul ușii dormitorului Rahelei, cu mâinile încrucișate la piept, purtând pe chip acea expresie încrezută, de soră mai mare, expresie pe care Rahela ajunsese să o disprețuiască. Dacă Lea și-ar fi dat puțin silința să arate mai bine, folosind

măcar puțină culoare în jurul ochilor, poate că până acum și-ar fi găsit un soț. Însă Rahela își înfrânase asprele cuvinte.

— Nu-l risipesc. Puțină culoare în anumite zone îmi protejează ochii de dogoarea soarelui.

Își ridicase ochii din oglinda de bronz și privise chipul încruntat al Leei.

— Iar tata are destul aur pentru a-și putea permite acest mic lux.

Faptul că boiala pe care o avea acum fusese cumpărată de la neguțătorii din Punt și îl costase pe tatăl ei mai mult decât ar fi dat de obicei pe asemenea achiziții frivole n-o tulbura. Lea își făcea griji pe degeaba.

Rahela și-a luat săculețul din piele și și l-a legat la cingătoare, apoi s-a îndreptat cu pași mari spre ușa în cadrul căreia stătea Lea.

— Nu ți-ar strica să folosești și tu din când în când ceva pomezii, să știi.

Când a văzut-o mijindu-și ochii șterși, a adăugat pe un ton împăciuitor:

— Cele mai multe dintre prietenele noastre fac asta.

Aceste vorbe nu spulberaseră însă nici pe departe tensiunea dintre ele. Lea era de obicei mai tăcută, însă, după părerea Rahelei, uneori se prea grăbea să-și vocifereze opinia maternă. Faptul că Rahela era mai mică cu zece ani decât ea ar fi îndreptățit-o să dea sfaturi, însă Rahela se săturase să i se spună ce să facă.

Muşcă din brânză și, din obișnuință, ciuli urechile la tăcerea înșelătoare a dealurilor. Se opri, ascultând. Îndată, un mic stol de păsări țâșni dintr-odată în văzduh la apropierea unui miel din turmă. Se rezemă cu spatele de trunchiul unui tamarisc.

Își dorea ca Lea să se căsătorească și să plece. Viața ar fi fost mult mai ușoară pentru Rahela dacă tatăl său ar fi avut-o numai pe ea. Cu cele două neveste ale tatălui ei, ca să nu mai pună la socoteală o mulțime de slujnice în casă, existau suficiente femei pentru treburile casei, care să asigure hrana familiei. Lea, numai prin prezența ei, aducea tulburare. Oare s-ar fi înțeles mai bine dacă ar fi avut aceeași mamă?

Isprăvi brânza și apa din burduful de piele de capră aflat lângă ea, apoi luă din nou în mână fusul. Sigur exista o soluție

pentru a remedia neînțelegerile dintre ea și sora ei vitregă. Oare nu încercase să fie binevoitoare, să nu-și etaleze frumusețea în prezența Leei?

Lea părea gata s-o critice la tot pasul, începând de la talentele culinare, până la îndemânarea cu care țesea pânzeturile.

Numai Lea se pricepea să țese veșminte delicate din lâna tatălui lor. Numai Lea putea coace bucate dulci, crocante, gustoase și ușoare precum făina fin cernută.

Gândul o îndureră. Nu era un copil lipsit de minte. Era o femeie ca oricare alta și învățase să gătească și să țeasă la fel ca orice femeie. Însă Rahela preferase să toarcă și să aibă grijă de turme decât să stea închisă în casă alături de Lea și mama acesteia, Farah. Farah, prima nevestă. Lea, prima fiică. În timp ce Rahela se născuse, fată, unei neveste mai neînsemnate. Tatăl ei n-ar fi pus mare preț pe persoana ei de n-ar fi fost atât de frumoasă.

Clipi, simțind gustul sărat al amărăciunii într-o lacrimă ce se scursese pe neașteptate pe obrazul ei. O șterse și-și ridică bărbia. N-avea să plângă din pricina Leei, sau din pricina așteptărilor tatălui ei, sau a certurilor din casa lui Laban.

Însă în timp ce soarele se îndrepta spre asfințit și sosi ceasul să ducă oile la fântână ca să le adape, Rahela simți un dor fierbinte umplându-i inima. Să se căsătorească. Să plece din casa tatălui ei și să înceapă o viață nouă. Departe de amărăciunea și certurile dintre cele două neveste ale tatălui ei. Departe de frații ei vitregi și de felul în care aceștia o priveau, ca pe micuța răsfățată a familiei.

Să scape de Lea și de limba ei ascuțită.

***

Lea se așeză în fața războiului de țesut, strecură în urzeală un fir de bătătură din lână, de un roșu aprins și îl scoase în partea cealaltă cu degete îndemânatic. Cea de-a doua soție a tatălui ei, Suri, mama Rahelei, era așezată la un alt război de țesut în colțul opus al încăperii, degetele-i agile mișcându-se la fel de repede ca cele ale Leei. O tensiune subtilă umplea spațiul dintre ele, ca de fiecare dată când Suri alegea să țese în același timp cu Lea.

Competiția de a crea un veșmânt mai frumos era considerată a fi prietenească, însă în inima ei Lea știa că rivalitatea se datora mai degrabă invidiei, decât camaraderiei.

Oftă prelung, frământând încă în minte conversația pe care o avusese cu Rahela în acea dimineață. Pe fata asta nu aveai cum s-o scoți dintr-ale ei! Își etala ochii aceia negri în fața fiecărui bărbat care trecea pe acolo, ba chiar se folosea de farmecul acela al ei arogant în fața fraților mai mari ai Leei. Nu putea tăgădui faptul că familia o răsfăța. Era oare de mirare că Lea se simțea obligată să o ajute pe fată să-și folosească bunul simț și să nu risipească resursele familiei pe lucruri neînsemnate?

Rahela nu avea urechi de auzit, desigur. *Nu ți-ar strica să folosești și tu din când în când ceva pomezi, să știi.* Ca și cum niște boială la ochi i-ar fi putut schimba culoarea ștearsă a ochilor Leei... sau i-ar fi putut da încrederea ce-i lipsea.

Studie șirul, iritată. Cum de sărise peste acel fir? Blestemă încet în timp ce scoase firele din urzeală, întorcându-se la șirul omis. Mai bine ar lăsa-o pe Rahela în plata Domnului! Fetei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce gândea Lea și rareori asculta de părinți. Lea se încruntă. Era cu zece ani mai mare decât Rahela și încă aștepta un bărbat care s-o ia din acest loc. Oare tatăl ei făcuse cercetări printre noii sosiți în Haran? Putea fi un neguțator aflat în trecere sau un văr îndepărtat.

Însă Laban părea mai interesat de veșmintele frumoase pe care le țesea și dulciurile pe care le cocea decât să-i găsească un bărbat cu care să se căsătorească, care să-i dea numele lui. Oare se va căsători vreodată? Va muri la sfârșitul unei vieți trăite fără niciun folos!

— Ești tăcută astăzi.

Glasul Suriei îi întinse și mai tare nervii deja încordați.

— Ai probleme cu războiul de țesut?

Era o urmă de blândețe în glasul ei, însă Lea nu era dispusă să-și împărtășească gândurile, mai ales cu mama rivalei sale.

— Sunt bine, spuse ea, împotrivindu-se tentației de a spulbera veseliea femeii. În ciuda sentimentelor pe care le nutrea propria

ei mamă față de mama Rahelei, Lea nu dorea să strice atmosfera zilei.

Suri încuviință, întorcându-se la treabă.

— Câteva femei de la fântână mi-au povestit despre o caravană ce a venit din Babilon în Haran. Odată cu ea au venit și oameni care vor să se stabilească aici.

Suri legă capătul unui fir de ață și scoase un sul de altă culoare dintr-un coș aflat lângă ea.

— Poate că tatăl tău se va folosi de lucrul acesta.

O privi cu subînțeles.

— Pentru ce ar trebui ca tatăl meu să fie interesat de ei?

Totuși nu putea nega ușoara tresărire a inimii ei la auzul veștii. Oare printre acei oameni s-ar găsi vreunul potrivit pentru ea?

— I-ai spus? Tatălui meu, vreau să zic.

Glasul îi suna nerăbdător și mult prea curios. Se prefăcu că este preocupată de firele din urzeală, isprăvind de așternut firele roșii și întinzând mâna după cele aurii.

— Aflase deja. A întâlnit niște bărbați la poarta cetății în timp ce intrau.

Se opri, privind-o cu milă.

— Erau printre ei și câțiva bărbați mai tineri.

Lea își mușcă buza, nedorind să se lase înduplecată să pună întrebarea pe care tânjea s-o pună. Nu-i plăcea să fie ultima care să audă cele mai noi zvonuri, însă era un preț pe care îl plătea pentru faptul că evita să meargă la fântână. Chiar și vizitele ei în cetate erau numărate.

— Bărbați necăsătoriți? întrebă în cele din urmă, speranța dezlegându-i limba.

Suri zâmbi, o ușoară urmă de triumf vădindu-se în zâmbetul ei, însă îndată deveni serioasă. Încuviință scurt.

— Câțiva dintre cei mai tineri erau necăsătoriți, băieți de vârsta Rahelei.

Prea tineri pentru ea. Își înăbuși un suspin amar.

— Însă câțiva dintre ceilalți s-ar putea să-și dorească să-și mai ia o soție.

Măinile ei se opriră în timp ce se întoarse spre Lea.

— Știu că mama ta nu mă poate suferi, Lea. Însă nu este cel mai rău lucru ce se poate întâmpla unui bărbat căsătorit care deja are o soție. Cel puțin, îți va da ocazia să naști copii. Căsătoria e bună.

Îi zâmbi Leei, un zâmbet de o simpatie exagerată. Și totuși, Suri însăși se căsătorise cu tatăl ei, un bărbat care deja avea o soție și își îngropase o țiitoare.

Totuși, Lea era mai mare. Ea merita statutul de primă soție și dorea să se căsătorească cu un bărbat care s-o iubească. Doar pe ea.

— Poate că ar fi îndeajuns și unul dintre cei mai tineri.

Lea ridică din umeri, ca și când subiectul n-o interesa, deși știa că Suri nu se va lăsa păcălită.

— Poate, spuse Suri, deși nu părea convinsă. M-am gândit la fel și pentru Rahela. Voi vorbi cu tatăl tău.

— Nu-i nevoie să vorbești pentru mine.

Își feri privirea și se concentrează la lucrul ei.

— Pot vorbi și singură pentru mine.

Iar dacă el nu asculta ce avea de spus, o va trimite pe mama ei. Nu conta că tatăl ei apleca mai mult urechea la cele spuse de Suri. Mama ei aproape că fusese dată deoparte de când sosise această femeie în casa lor, dacă ar fi să dea crezare spuselor mamei ei.

Însă în timp ce umbrele amiezii se lungeau din ce în ce, cuvintele Suriei plutiră printre gândurile Leei, tulburând-o mai mult decât ar fi vrut. Auzise vorbindu-se că Dumnezeuul lui Sem, căruia tatăl ei se lăuda că I se închină alături de ceilalți idoli ai casei sale, a creat bărbatul și femeia pentru căsătorie, un bărbat pentru o femeie. Bărbat și femeie. Să lase pe tatăl și pe mama lor și să se unească ca soț și soție. Numărul soțiilor tatălui ei cu siguranță nu avea aprobarea acestui Dumnezeu.

La vremea hotărâtă, ea își dorea ceva mai bun.

Numai că își dorea să fi venit deja acea vreme.